ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα) της 10ης Ιουλίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-208/95,

Miwon Co. Ltd εταιρία κορεατικού δικαίου, με έδρα το Dongdaemun-Ku (Σεούλ, Νότια Κορέα), εκπροσωπούμενη από τον Jean-François Bellis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Freddy Brausch, 8, rue Zithe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Nicholas Khan, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1754/95 της Επιτροπής, της 18ης Ιουλίου 1995, για την επιβολή προσωρινού δασμού

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές γλουταμινικού νατρίου καταγωγής Ινδονησίας, Δημοκρατίας της Κορέας, Ταϊβάν και Ταϊλάνδης (ΕΕ L 170, σ. 4), καθόσον αφορά τη Miwon Co. Ltd,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Schintgen, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, την V. Tiili και τους J. Azizi και R. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Το ιστορικό της διαφοράς

1 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 547/90, της 2ας Μαρτίου 1990 (ΕΕ L 56, σ. 23), η Επιτροπή επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές γλουταμινικού οξέως και των αλάτων του, καταγωγής Ινδονησίας, Δημοκρατίας της Κορέας, Ταϊβάν και Ταϊλάνδης, αλλά απεδέχθη αναλήψεις υποχρεώσεων ως προς τις κατώτατες τιμές εκ μέρους όλων των εξαγωγέων, οι οποίοι, όπως η προσφεύγουσα Miwon Co. Ltd. είχαν συνεργαστεί κατά τη διάρκεια της έρευνας.

2 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1798/90, της 27ης Ιουνίου 1990 (ΕΕ L 167, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2455/93 του Συμβουλίου, της 2ας Σεπτεμβρίου 1993 (ΕΕ L 225, σ. 1), το Συμβούλιο επέβαλε οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές γλουταμινικού νατρίου (στο εξής: ΓΝ) καταγωγής των χωρών αυτών, εξαιρουμένων των προϊόντων των παραγωγών των οποίων είχαν γίνει δεκτές οι αναλήψεις υποχρεώσεων.

3 Κατόπιν αιτήσεως υποβληθείσας από την κοινοτική βιομηχανία, η Επιτροπή ανήγγειλε (ανακοίνωση δημοσιευθείσα στην ΕΕ 1994, C 187, σ. 13) την επανεξέταση των μέτρων αντιντάμπινγκ, σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός). Με την καταγγελία προβαλλόταν κυρίως ο ισχυρισμός ότι το ΓΝ καταγωγής των ως άνω χωρών είχε εισαχθεί εντός της Κοινότητας σε τιμές κατώτερες από εκείνες που προέβλεπαν οι υφιστάμενες αναλήψεις υποχρεώσεων ως προς τις τιμές.

4 Κατά τη διάρκεια της έρευνας, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι αναλήψεις υποχρεώσεων ως προς τις τιμές, μεταξύ των οποίων και εκείνη στην οποία είχε προβεί η προσφεύγουσα, είχαν παραβιαστεί και, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, εξέδωσε, στις 18 Ιουλίου 1995, τον κανονισμό (ΕΚ) 1754/95, καταγγέλλοντας τις εν λόγω αναλήψεις υποχρεώσεων ως προς τις τιμές και επιβάλλοντας προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ΓΝ καταγωγής Ινδονησίας, Δημοκρατίας της Κορέας, Ταϊβάν και Ταϊλάνδης (ΕΕ L 170, σ. 20, στο εξής: κανονισμός 1754/95). Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, ο δασμός αυτός παρατάθηκε για περίοδο δύο μηνών με τον κανονισμό (ΕΚ) 2685/95 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1995 (ΕΕ L 275, σ. 22).

5 Στις 19 Ιανουαρίου 1996, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 81/96, περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2455/93, της 2ας Σεπτεμβρίου 1993, και περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ΓΝ καταγωγής των ως άνω χωρών (ΕΕ L 15, σ. 20, στο εξής: κανονισμός 81/96). Κατά του κανονισμού αυτού η προσφεύγουσα άσκησε δεύτερη προσφυγή στις 12 Απριλίου 1996 (υπόθεση T-51/96).

Διαδικασία

6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Νοεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά του κανονισμού 1754/95.

7 Με δικόγραφο της 29ης Ιανουαρίου 1996, η Επιτροπή προέβαλε, βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ένσταση απαραδέκτου, ισχυριζόμενη ότι, κατόπιν της εκ μέρους του Συμβουλίου εκδόσεως του κανονισμού 81/96, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως.

8 Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 27 Μαρτίου 1996.

Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

9 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, η εκ μέρους του Συμβουλίου έκδοση του κανονισμού 81/96, περί επιβολής των οριστικών δασμών, κατέστησε άνευ αντικειμένου την προσφυγή που ασκήθηκε κατά του κανονισμού 1754/95 της Επιτροπής, περί επιβολής των προσωρινών δασμών (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1988, 56/85, Brother κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 5655, 294/86 και 77/87, Technointorg κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 6077, και της 11ης Ιουλίου 1990, C-305/86 και C-160/87, Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2945).

10 Η Επιτροπή φρονεί ότι κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν δικαιολογεί τη μη τήρηση, στην παρούσα υπόθεση, αυτής της πάγιας νομολογίας. Τονίζει ότι το μόνο ειδικό στοιχείο εν προκειμένω συνίσταται στο ότι οι προσωρινοί δασμοί επιβλήθηκαν λόγω μη τηρήσεως αναληφθείσας υποχρεώσεως και όχι ως πρώτο μέτρο ληφθέν στο πλαίσιο αρχικής διαδικασίας.

11 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αντικατάσταση μιας αναλήψεως υποχρεώσεως από δασμό δεν συνιστά κύρωση, αλλά απλώς αλλαγή ενός είδους μέτρου αντιντάμπινγκ με ένα άλλο.

12 Τέλος, η Επιτροπή τονίζει ότι ο κανονισμός 81/96 επιβεβαιώνει τη διαπίστωση, στην οποία προέβη η Επιτροπή, ότι η προσφεύγουσα παραβίασε την υποχρέωση που είχε αναλάβει και δικαιολογεί, στα σημεία 25 έως 28, την κατασκευή της τιμής εξαγωγής της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού, με το επιχείρημα της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεως. Η Επιτροπή καταλήγει ότι το ζήτημα της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεως μεταφέρθηκε από τον προσβαλλόμενο κανονισμό στον κανονισμό 81/96 και ότι κάθε ισχυρισμός ή επιχείρημα που αφορά το ζήτημα αυτό μπορεί να προβληθεί στο πλαίσιο προσφυγής κατά του κανονισμού 81/96. Επομένως, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της παρούσας προσφυγής.

13 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η άποψη της Επιτροπής, ότι το ζήτημα της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεως έχει μεταφερθεί από τον προσβαλλόμενο κανονισμό στον κανονισμό 81/96 και ότι τα συμπεράσματα του Συμβουλίου επί του σημείου αυτού μπορούν να προσβληθούν στο πλαίσιο προσφυγής κατά του τελευταίου αυτού κανονισμού, δεν συμβιβάζεται προς τις διατάξεις του βασικού κανονισμού.

14 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, το οποίο απονέμει στην Επιτροπή την αποκλειστική εξουσία να διαπιστώνει ότι μια ανάληψη υποχρεώσεως έχει παραβιαστεί και πρέπει, κατά συνέπεια, να καταγγελθεί. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, υπό την έννοια αυτή, η εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση ότι η ανάληψη υποχρεώσεως έχει παραβιαστεί και πρέπει να καταγγελθεί έχει οριστικό χαρακτήρα.

15 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται συναφώς ότι το Συμβούλιο δεν διατύπωσε περαιτέρω άποψη, με τον κανονισμό 81/96, επί του ζητήματος αν η ανάληψη υποχρεώσεως πρέπει να καταγγελθεί λόγω του ότι φέρεται ως παραβιασθείσα, αλλά περιορίστηκε να λάβει υπό σημείωση την απόφαση περί

καταγγελίας της αναλήψεως υποχρεώσεων που έλαβε η Επιτροπή με τον προσβαλλόμενο κανονισμό και να τροποποιήσει τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ που είχε επιβληθεί με τον κανονισμό 1798/90, της 27ης Ιουνίου 1990, όπως τελικώς τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2455/93, της 2ας Σεπτεμβρίου 1993.

16 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι ορισμένα από τα στοιχεία επί των οποίων το Συμβούλιο στηρίχθηκε για να αιτιολογήσει την κατασκευή της τιμής εξαγωγής στον κανονισμό 81/96 είναι ίδια με εκείνα που χρησιμοποίησε η Επιτροπή στον προσβαλλόμενο κανονισμό δεν επιτρέπει την εξαγωγή του συμπεράσματος ότι το ζήτημα της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεως επανεξετάστηκε με τον κανονισμό 81/96. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι το Συμβούλιο δεν έλαβε εξάλλου υπόψη του ορισμένα στοιχεία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή και στήριξε, εν μέρει, την απόφασή του επί άλλων λόγων.

17 Η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι η διαπίστωση στην οποία προέβη το Συμβούλιο στα σημεία 25 έως 28 του κανονισμού 81/96 διαφέρει ουσιωδώς από εκείνη στην οποία προέβη η Επιτροπή με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, δεδομένου ότι η Επιτροπή έκρινε βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού ότι η προσφεύγουσα παραβίασε την υποχρέωση που ανέλαβε, ενώ το Συμβούλιο θεώρησε ότι η τιμή εξαγωγής της προσφεύγουσας έπρεπε να κατασκευαστεί σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', του βασικού κανονισμού. Είναι επομένως εντελώς ανακριβής ο ισχυρισμός ότι η ανάλυση του ζητήματος της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεως, που διαλαμβάνεται στον προσβαλλόμενο κανονισμό, επαναλήφθηκε στον κανονισμό 81/96.

18 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει συναφώς ότι το γεγονός ότι ορισμένα από τα στοιχεία που χρησιμοποίησαν η Επιτροπή και το Συμβούλιο ταυτίζονται αποτελεί καθαρή σύμπτωση και προκύπτει από την απόφαση της Επιτροπής να θεωρήσει ότι οι σχετικώς χαμηλές τιμές μεταπωλήσεως που εφάρμοζαν οι ανεξάρτητοι από την προσφεύγουσα εισαγωγείς δεν μπορούν να εξηγηθούν παρά με την εκ μέρους της προσφεύγουσας παροχή αδήλων αντισταθμιστικών ανταλλαγμάτων στους εισαγωγείς αυτούς. Το Συμβούλιο στηρίχθηκε στη συλλογιστική αυτή για να εφαρμόσει το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', προκειμένου να υπολογίσει τους οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ, πλην όμως μπορεί ευχερώς να υποτεθεί η ύπαρξη καταστάσεων στις οποίες κανένας από τους λόγους που χρησιμοποίησε η Επιτροπή για να στηρίξει την εκτίμησή της ότι ένας εξαγωγέας παραβίασε την υποχρέωση που είχε αναλάβει δεν είναι λυσιτελής για τον υπολογισμό του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ που επιβλήθηκε στον εξαγωγέα αυτόν. Το παραδεκτό όμως προ-

σφυγής ακυρώσεως στρεφομένης κατά αποφάσεως της Επιτροπής, κατ' εφαρμογή του άρθρου 10, παράγραφος 6, δεν μπορεί να εξαρτάται από το αν ορισμένα στοιχεία που προέβαλε η Επιτροπή χρησιμοποιήθηκαν εκ νέου από το Συμβούλιο για μια απόφαση η οποία είναι εντελώς διαφορετική.

19 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η θεωρία της Επιτροπής, κατά την οποία ένας εισαγωγέας πρέπει να αναμείνει την εκ μέρους του Συμβουλίου έκδοση του κανονισμού περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ για να προσβάλει την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση ότι παραβίασε αναληφθείσες υποχρεώσεις του, μπορεί να οδηγήσει σε αδιέξοδο αν, για οποιοδήποτε λόγο, το Συμβούλιο αποφασίσει να μην επιβάλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ. Στην περίπτωση αυτή, πράγματι, ο εισαγωγέας δεν θα μπορεί πλέον, λόγω της παρόδου της σχετικής προθεσμίας, να ασκήσει προσφυγή κατά της εκ μέρους της Επιτροπής διαπιστώσεως ότι παραβίασε την υποχρέωση που είχε αναλάβει, ενώ η διαπίστωση αυτή θα μπορούσε να προβληθεί κατ' αυτού μεταγενέστερα ως λόγος για την απόρριψη, ακόμα και στο πλαίσιο άλλων διαδικασιών που αφορούν άλλα προϊόντα, της προσφοράς του για ανάληψη υποχρεώσεως. Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι ο εξαγωγέας έχει έννομο συμφέρον να αμφισβητήσει τη νομιμότητα της διαπιστώσεως, στην οποία προέβη η Επιτροπή βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, περί παραβιάσεως αναλήψεως υποχρεώσεων, ανεξάρτητα από το αν το Συμβούλιο επιβάλει ή όχι δασμό αντιντάμπινγκ.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

20 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι, κατά πάγια νομολογία (αποφάσεις του Δικαστηρίου Brother κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 6, Technointorg κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, όπ.π., σκέψη 12, της 11ης Ιουλίου 1990, C-304/86 και C-185/87, Enital κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-2939, και Neotype Techmashexport κατά Επιτροπής, όπ.π.), εφόσον τα ποσά που εγγυάτο ο προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ εισπράχθηκαν πλήρως, δυνάμει του άρθρου 2 του οριστικού κανονισμού, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί καμία έννομη συνέπεια απορρέουσα από τον προσωρινό κανονισμό.

Επομένως, κατόπιν της εκ μέρους του Συμβουλίου εκδόσεως του οριστικού κανονισμού, η προσφεύγουσα δεν έχει πλέον, καταρχήν, συμφέρον να προσβάλει τον προσωρινό κανονισμό.

21 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η υπό κρίση προσφυγή στρέφεται κατά του προσωρινού κανονισμού, κυρίως καθόσον με τον κανονισμό αυτό διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα παραβίασε την υποχρέωση που είχε αναλάβει ως προς την τιμή και καταγγέλλεται η εν λόγω ανάληψη υποχρεώσεως.

22 Πρέπει, επομένως, να εξεταστεί αν το γεγονός ότι με τον προσβαλλόμενο κανονισμό η Επιτροπή διαπίστωσε παραβίαση εκ μέρους της προσφεύγουσας της αναλήψεως υποχρεώσεως ως προς την τιμή και κατά συνέπεια κατήγγειλε την ανάληψη αυτή μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να εξακολουθεί η προσφεύγουσα να έχει συμφέρον για την ακύρωση του προσβαλλομένου κανονισμού.

23 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει συναφώς ότι, δεδομένου ότι το άρθρο 10, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού απονέμει στην Επιτροπή την αποκλειστική εξουσία να αποφασίζει αν μια ανάληψη υποχρεώσεων έχει παραβιαστεί και πρέπει κατά συνέπεια να καταγγελθεί, η διαπίστωση στην οποία προβαίνει επί του σημείου αυτού η Επιτροπή έχει οριστικό χαρακτήρα και δεν μπορεί να προσβληθεί στο πλαίσιο προσφυγής στρεφομένης κατά του κανονισμού του Συμβουλίου.

24 Αυτή η άποψη δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

25 Συγκεκριμένα, όπως έχει τονίσει το Δικαστήριο με την απόφασή του της 14ης Μαρτίου 1990, C-156/87, Gestetner Holdings κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-781, σκέψεις 6 έως 9 (βλ., επίσης, την απόφαση της ίδιας ημερομηνίας, C-133/87 και C-150/87, Nashua Corporation κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-419), ο ρόλος της Επιτροπής εντάσσεται στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψεως αποφάσεων του Συμβουλίου. Πράγματι, από τις διατάξεις του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι η Επιτροπή οφείλει να διενεργεί έρευνες και να αποφασίζει, βάσει των ερευνών αυτών, την περάτωση της διαδικασίας ή αντίθετα τη συνέχισή της, λαμβάνοντας προσωρινά μέτρα και προτείνοντας στο Συμβούλιο τη λήψη οριστικών μέτρων. Εκείνο

όμως που αποφαίνεται οριστικά είναι το Συμβούλιο. Μπορεί πράγματι να μη λάβει καμία απόφαση αν δεν συμφωνεί με την Επιτροπή ή, αντίθετα, να λάβει απόφαση βάσει των προτάσεών της.

26 Στις αποφάσεις αυτές το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη προτάσεως αναλήψεως υποχρεώσεων δεν αποτελεί μέτρο παράγον δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανό να θίξει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι η Επιτροπή μπορεί να ανακαλέσει την απόφασή της ή το Συμβούλιο μπορεί να αποφασίσει να μην επιβάλει δασμό αντιντάμπινγκ, αλλά ότι η εν λόγω απόρριψη συνιστά ενδιάμεσο μέτρο που έχει ως σκοπό την προετοιμασία της τελικής αποφάσεως και δεν αποτελεί πράξη που μπορεί να προσβληθεί.

27 Πρέπει να τονιστεί ότι το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό μολονότι, όπως ακριβώς και στην περίπτωση αποφάσεως περί καταγγελίας αναλήψεως υποχρεώσεων, ο βασικός κανονισμός απονέμει, ρητώς, με το οικείο άρθρο 10, παράγραφος 1, αποκλειστικά στην Επιτροπή την εξουσία να αποδέχεται πρόταση αναλήψεως υποχρεώσεων.

28 Από τα ανωτέρω προκύπτει επομένως ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το γεγονός ότι το άρθρο 10, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού παρέχει, ρητώς τουλάχιστον, στην Επιτροπή την αποκλειστική εξουσία να αποφασίζει αν έχει παραβιαστεί μια ανάληψη υποχρεώσεων δεν είναι ικανό να προσδώσει σε μια απόφαση περί καταγγελίας αναλήψεως υποχρεώσεων την ιδιότητα πράξεως που μπορεί να προσβληθεί.

29 Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι μια απόφαση περί καταγγελίας αναλήψεως υποχρεώσεων έχει, καταρχήν, όσον αφορά τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες, τις ίδιες συνέπειες που έχει μια απόφαση απορρίψεως προτάσεως

αναλήψεως υποχρεώσεων, ήτοι την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ. Ωστόσο, και στις δύο περιπτώσεις, δεν πρόκειται παρά για ενδιάμεσο μέτρο το οποίο σκοπό έχει να προετοιμάσει την τελική απόφαση που θα λάβει το Συμβούλιο.

30 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι το σημείο 13 του προσβαλλομένου κανονισμού διευκρινίζει ότι «όλα τα συμπεράσματα που διατυπώνονται για τις ανάγκες του παρόντος κανονισμού είναι προσωρινά και ενδέχεται να επανεξεταστούν στο πλαίσιο τυχόν διαδικασίας για την επιβολή οριστικού δασμού που ενδεχομένως θα προτείνει η Επιτροπή».

31 Επομένως, η απόφαση της Επιτροπής περί καταγγελίας αναλήψεως υποχρεώσεως ως προς την τιμή λόγω παραβιάσεώς της δεν συνιστά πράξη που μπορεί να προσβληθεί, οι δε επιχειρηματίες μπορούν, ενδεχομένως, διά της προσβολής του κανονισμού περί επιβολής οριστικών δασμών, να προβάλουν οποιαδήποτε έλλειψη νομιμότητας σχετική με την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεών τους.

32 Επομένως, το γεγονός ότι με τον προσβαλλόμενο προσωρινό κανονισμό διαπιστώνεται η εκ μέρους της προσφεύγουσας παραβίαση της αναλήψεως υποχρεώσεών της δεν μπορεί να θεμελιώσει το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας να ασκήσει προσφυγή κατά του εν λόγω προσωρινού κανονισμού.

33 Επικουρικώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εν πάση περιπτώσει, το ζήτημα της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεων έχει μεταφερθεί στον κανονισμό 81/96. Πράγματι, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο, με τον κανονισμό του 81/96, επανεξέτασε ή, τουλάχιστον, αποφάνθηκε επί του ζητήματος της παραβιάσεως αναλήψεως υποχρεώσεων. Έτσι, στα σημεία 25 έως 28 του κανονισμού 81/96, και ειδικότερα στο σημείο 26, καθώς και στα σημεία 57 και 69, το Συμβούλιο παρέθεσε τις περιστάσεις που αποδεικνύουν, κατ' αυτό, την ύπαρξη παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεων.

34 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το γεγονός ότι ορισμένοι λόγοι επί των οποίων στηρίχθηκε το Συμβούλιο για να διαπιστώσει την παραβίαση της αναλήψεως υποχρεώσεων δεν ταυτίζονται με τους λόγους που χρησιμοποίησε η Επιτροπή μπορεί να ενισχύσει την άποψη της καθής ότι το ζήτημα της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεων πράγματι επανεξετάστηκε με τον κανονισμό του Συμβουλίου.

35 Επομένως, η προσφεύγουσα έχει τη δυνατότητα να προβάλει κάθε λόγο σχετικό με την έλλειψη νομιμότητας της διαπιστώσεως της παραβιάσεως της αναλήψεως υποχρεώσεών της στο πλαίσιο προσφυγής στρεφομένης κατά του οριστικού κανονισμού και, συνεπώς, δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον να ασκήσει προσφυγή κατά του προσωρινού κανονισμού επί του σημείου αυτού.

36 Είναι επίσης εσφαλμένη η άποψη της προσφεύγουσας ότι οι διαπιστώσεις στις οποίες προέβησαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή διαφέρουν ουσιωδώς, καθόσον η Επιτροπή αποφάνθηκε βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, ενώ το Συμβούλιο θεώρησε, στα σημεία 25 έως 28 του κανονισμού, ότι η τιμή εξαγωγής έπρεπε να κατασκευαστεί βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β'. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο κατέληξε στο ότι έπρεπε να ανακατασκευαστούν οι τιμές εξαγωγής σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β', ακριβώς επειδή διαπίστωσε καταρχάς ότι πέραν της υπάρξεως διακανονισμών περί αντισταθμιστικών ανταλλαγμάτων δεν υφίστατο κανένας άλλος πειστικός λόγος ικανός να εξηγήσει το ότι όλοι οι εισαγωγείς μεταπώλησαν το οικείο προϊόν σε τιμή κάτω του κόστους και ότι οι επί τόπου έλεγχοι απέδειξαν ότι οι αναλήψεις υποχρεώσεων της Miwon Co. Ltd. είχαν παραβιαστεί.

37 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, κατόπιν της εκδόσεως του οριστικού κανονισμού, η προσφυγή που ασκήθηκε κατά του προσωρινού κανονισμού είναι άνευ αντικειμένου και ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

38 Βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, εν όψει των περιστατικών της υποθέσεως, είναι δίκαιο κάθε διάδικος να φέρει τα έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί της παρούσας προσφυγής.

2) Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Λουξεμβούργο, 10 Ιουλίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. Schintgen